

Κυλούν αιώνες και καιροί, σωρό γενιές περνούνε,
τ' άστρα που λάμπουν σβήνουνε, καινούρια το φωτούνε.

Μά η θωριά του αγέραστη δεν γίνεται ρημάδια

μες της αβύσσου τ' άφεγγα και τ' άναυγα σκοτάδια...

Με πολεμίστρες άπαρτες και τάπιες δοξασμένες,

παληά ασκέρια καρτερούν, στην δόξα βουτυγμένες.

Κάποτε Μπρίκια αρμένιζαν και Δόγκικες Μπαρτσέρες,

μά σήμερα στον Άη-Λιά αχολογούν φλογέρες...

...

Κάστρο τ' Επάχτου άπαρτο, μπαρουτοκαπνισμένο,

αραξοβόλι πειρατών, προίκα τρανή δοσμένο...

Χρυσή ρομφαία μπήχτηκε μές του θυμού το στήθος

κι έγινε ο θρύλος ξάκουσμα κι η Ιστορία μύθος....

Κάστρο τ' Επάχτου, Κάστρο μας, αγέραστο θα μείνης,

πευκοντημένη θύμηση, καημούς για ν' ανασταίνης

Τα χρόνια πάντα θα κυλούν, γενιές στο πέρασμά σου,

κι εμείς παλαιοί προσκυνητές στην πέτρινη αγκαλιά σου!...

Γιάννης Γαϊτάνης